

Thingets Berettigelse til Modstand ligger efter min Overtydning først og fremmest i den indskrænkede Grundlovs 5te §. Der har Kongen ved dette Ministerium ladet os sige: „Gjører Eders Migt, værner om Grundloven; Forbeholdet har jeg opgivet; thi jeg troer, at I ikke ville forlange Mere end høist nødvendigt; men jeg haaber ogsaa, at I ville forlange dette, og derfor skal Eders Beslutning være den, som skal lede mig ved at gøre dette store vigtige Skridt; Eders Beslutning skal saa at sige være det sidste Skridt; giver mig den med saa faa Banfæligheder, som I kunne, men giver mig den ikke, naar I ikke siden kunne sige, at I have tjent Kongen efter hans Ønske, der ere udtalte gennem Grundloven af 5te Juni“. — Den næste Berettigelse har jeg egentlig alt nævnt. Den ligger i, at vi, ved at tage denne Beslutning, ikke have Forbeholdet mere. Man vil ikke uforsigtigt kaste dette Forbehold bort; men det var uforsigtigt af Regjeringen at gøre det, naar man ikke var fattet paa at kunne gaare saa langt, som den absolute Nødvendighed, den i det egentlige Danmark Alt beherskende Betragtning, den politiske Lighed, maatte fordrer. — Den tredje Grund, som giver os Berettigelse til Modstand, er, at Hovedprincippet i vor hele Udvikling er det Foederative, den foederative Forfatning, som er lovet os for at værne om hver enkelt Landsdeels hele retlige Natur og særegne Bestaenhed, hvilket Princip just efter sit inderste Væsen gjør det Krav, at det maa saaledes komme til at raadspørges alvorligt netop i det Dieblis, Overgangen skal ske. Derfor vi i dette Dieblis kunne sige, at der er i Monarchiet et monarchicalt, det vil sige et Monarchiets Folk — saaledes maa det rettere hedde —, saa er det det Folk, som i de forskellige Landsdele er incorporeret ved de der bestaaende Forfatninger og Institutioner. Det er til dette saaledes incorporerede Folk, at vi først maa vende os, for at faae at vide, hvad Monarchiet, saaledes som det nu er, behøver for at kunne gaare over til den Stilling, hvortil det skal føres. Vi kunne ikke ved en foreløbig Valglov skabe et Monarchie; Monarchiet er forud eksisterende; det er ikke Noget, vi skulle skabe, ligesaalidt som vi skulle skabe et politisk Folk i Monar-

chiet; det er forud eksisterende ved Kongemagten. Det er det, vi skulle hævde, naar Spørgsmaalet er om Monarchiet som det Væsentlige. Det Næste, vi skulle hævde, er den i en Række af Aar her i Landet bestaaende Stilling, hvori Provindserne, og navnlig efter deres Udøvelse, efter deres Bidrag til Statsformaalene, have staaet som Provindser, og den Seir, som vi skulle faae ved det hele Værk, som her er foregaaet, er, at istedetfor, at vi i 1848 ved en Række af Misgreb fandt et Slags Provinds Schleswigholstein, saa finde vi nu Landsdele: det saakaldte Kongerige Danmark, Hertugdømmet Slesvig, Hertugdømmet Holsteen og Hertugdømmet Lauenburg. Dem skulle vi tilfredsstille, til dem skulle vi vende os, og en af de Berettigelser, vi have til at gøre Modstand i dette Dieblis, er, at vi ikke blive spurgt om de væsentligste Ting, der vedkomme os: hvorledes nemlig ville vi og kunne vi være tjente med at blive repræsenterede i Fællesrepræsentationen? Det kan ikke nytte os, at man siger: I skulle have en Repræsentation af den og den Quantitet; Kvaliteten af Repræsentationen er lige saa vigtig for os. Foederationen — er den noget Skabt eller noget Givet? Der sidder en Mand i Ministeriet, der har den store Fortjeneste at være den Første, der har viist os den Vej, som vi skulle betrede, og har i dette Dieblis påvirket den skarpt og tydeligt tilligemed Middelene til at kunne gaare den, og han har sagt: „Saaledes maa det komme, enten ved mig eller ved Andre, men saaledes maa det komme!“ Jeg haaber, det vil komme ved ham. Der er et Holdpunkt mere, vi kunne tage med, og jeg vil sige det nu, det vil finde Misstemning her; men jeg betragter det som et Uheld, og jeg skal i denne Anledning atter retfærdiggjøre den ærede Kultusminister — vi have et Holdpunkt mere, og det er Forordningen af 26de Juli; thi, hvor Lidet den end er for os, saa er den en Udtalelse af Kongen, den er et kongeligt Løfte, som han, fordi vi ikke kunne modtage det saaledes, som han ønskede det, derfor ikke tager tilbage. Det er ikke den ærede Underviisningsministers Skyld, dersom vi ikke have bundet os nærmere dertil; thi han ønskede den ført ind i Adressen, for paa en be-